

Denizin gizlediği mektuplar vardı

Ne çok duygu, ne çok hikâye... Ne çok şiir, ne çok şarkı... Siz de denizin tarihinde yüzmek istemiş miydiniz?

Sonra o resimler, fotoğraflar... Gün doğumlarını da gün batımlarını da bu derin

sudan geçerek anlatmaya ihtiyaç duymanın bir sebebi yok muydu? Bir ana kucağı mıydı yoksa aradığımız, kendimizi bırakmak ve teslim etmek istediğimiz? Seyyahların kaderi de ona, vereceklerine ve vermesi beklenenlere bağlı değil miydi? Alacaklarına ve geri vermeyeceklerine de tabii. O kadar sırrı taşımak kolay mıydı? Ne çok duygu, ne çok hikâye... Ne çok şiir, ne çok şarkı...

Siz de denizin derinliğinde kendi tarihini aramak istemiş miydiniz?

Bir zamanların çocukları bildirdi. Bir şeyi, söylemek istediklerinizi yazdığımız bir kağıdı içine koyduktan ve sıkıca kapattıktan sonra, denize atardınız. Suyun akışının sözlerinizi nereye götüreceğini bilmeden. Söyledikleriniz açıkça söyleyemedikleriniz miydi? Bir gün hayallerinizde yaşadığınız isteğiniz kalbe ya da kalplere ulaşacak mıydı? Nereden bilecektiniz. Nasıl bir hayatta kalma oyunuydu bu? Yazmak dediğiniz biraz da bu değil miydi? Tanımadığınız birilerine mektuplar göndermek. Duyularınızı içinizdeki denizden güç alıp başkalarının denizine bırakarak... Sizin deniziniz hangisiydi?

Ne çok duygu, ne çok hikâye... Ne çok şiir, ne çok şarkı... Siz de denizin cazibesiyle sarhoş olmak istemiş miydiniz?

Edebiyatımızın izleri ne çok bekleyişi, ayrılığı, kalp ağrısını, hüznü ve hayat kavgasını hatırlatır. Ne çok yalnızlığı ve beraberliği... Ne çok hayata bağlanma çabasını... Nâzım Hikmet'in "Hasret"i nasıl da iç burkucuydu mesela... Nasıl da uzakta kalmış bir suyun kokusunu taşıyordu... "Gemiler gider aydın ufuklara gemiler gider! / Gergin beyaz yelkenleri doldurmaz keder. / Elbet ömrüm gemilerde bir gün olsun nöbete yeter. / Ve madem

ki bir gün ölüm mukadder; / Ben sulara batan bir ışık gibi / sulara sönmek istiyorum! / Denize dönmek istiyorum / Denize dönmek istiyorum!..."

Hayatın er ya da geç sorgulandığı anlar vardı. Neyi, nasıl yaşamıştınız? Kimler sizden kimleri ve neleri

almıştı? Yahya Kemal'in "Deniz Türküsü", o kaybedişlerin izinde, başka bir yakadan mı geliyordu gerçekten?

Kime seslenmek isterdiniz?

Her ayrılık, birilerinden, bazen de kendinden değerli bir parçanın bir yerlerde bırakılmasına yol açmıyor muydu?.. "Dolu rüzgârla çıkıp ufkâ giden yelkenli! / Gidişin seçtiğin akşam saatinden belli / Ömrünün geçtiği sahilden uzaklaştıkça / Ve hayalinde doğan âleme yaklaştıkça, / Dalga kıvrımları ardında büyür tenhalık / Başka bir çerçevedir dünya artık / Daldığın miğferi, gittikçe, sarar başka ziya; / Mavidir her taraf, üstün gece,

altın derya!"... Her suskunluk duygularıyla derinleşiyordu. Deniz kimi çağırıyordu? Hayallerimizde doğduğumuz ve büyüdüğümüz neydi aslında? Çok eski bir hikâyeydi bu değil mi? Kadim metinlerden gelen bir hikâye... İlhan Berk'in aşklar içindeki kentini tanıyor muydunuz?.. "Bir denizde akşam gittim ölümü / Yosunlar rüzgârlar gözleriyle balıkların / Hâlâ saç-

larıma takılmış bulurum / Bir balığın pullarını ve tuzu"... Yaşamak neydi? Herkes kendi cevabını vermek zorundaydı, unuttunuz mu?

Şişedeki kağıt neler taşıyabiliyordu, görüyor musunuz? Okuruna ulaşabilir miydi o satırlar? Er ya da geç birilerinde birilerini uyandırabilir miydi? Kim bilir... Yazan yazmıştı işte. Hem denizin derinliklerinde kalmışsa bile, bir yerlerde kalmıştı değil mi? Balık görmüştü belki. Kendince okumuştuda üstelik. Biz farklı gözlerin hissettireceklerine de inanamamış mıydık?

Bütün Şiirleri / Nâzım Hikmet / YKY/ 2094 Sayfa

Kendi Gök Kubbemiz / Yahya Kemal / İstanbul Fe-tih Cemiyeti / 102 Sayfa

Toplu Şiirler / İlhan Berk / YKY/ 1921 Sayfa

